

Faso Danse Théâtre & Ruhrtriennale stellen voor

Kirina

Serge Aimé Coulibaly, Rokia Traoré

© Philippe Magoni

wereldpremière:

29 juni 2018 – Festival de Marseille (FR)

Een voorstelling met 9 dansers, 1 acteur, 4 muzikanten, 2 zangers en 40 lokale figuranten

Duur: 90 minuten

Kirina

Serge Aimé Coulibaly, Rokia Traoré

“We zijn ons huis kwijt, en daardoor het vertrouwde van ons dagelijks leven. We zijn ons beroep kwijt, en daardoor het geloof dat we nuttig zijn in deze wereld. We zijn onze taal kwijt, en daardoor de spontaniteit van onze reacties, de eenvoud van onze gebaren, de onaangetaste/zuivere expressie van onze gevoelens. We hebben onze familie achtergelaten (...) en onze beste vrienden zijn vermoord (...), en daardoor is er een breuk met ons persoonlijk leven.

(...) Eens waren wij mensen om wie werd gegeven, we hadden vrienden die van ons hielden, we hadden een huisbaas bij wie we erom bekend stonden dat we regelmatig de huur betaalden. Eens konden we om boodschappen gaan en de tram nemen zonder te horen te krijgen dat we ongewenst waren.

(...) We leven eigenlijk in een wereld waarin menselijke wezens al een tijd niet langer bestaan omdat de maatschappij discriminatie heeft ontdekt als een doeltreffend sociaal wapen om mensen te vernietigen zonder bloedvergieten; omdat paspoorten en geboortecertificaten, en zelfs soms belastingaangiften, niet langer officiële documenten zijn maar gronden voor sociaal onderscheid.”

Hannah Arendt, “Wij Vluchtelingen”, januari 1943

Op basis van zijn eigen Afrikaanse achtergrond en visie op onze huidige wereld, creëerde Serge Aimé Coulibaly *Kirina*, een narratief over de hedendaagse realiteit in een geglobaliseerde wereld. *Kirina* is geen evocatie van een historische gebeurtenis uit de West-Afrikaanse geschiedenis. Het originele epos was enkel een bron van inspiratie tijdens het creatieproces, naast vele andere epische verhalen en echte hedendaagse feiten. *Kirina* is geen voorstelling van Afrikaanse artiesten over Afrika. Het is een voorstelling gemaakt door wereldburgers – een choreograaf met Afrikaanse roots en een artistiek team waarvan een deel met Afrikaanse achtergrond – geïnspireerd op hun eigen belevingen in een geglobaliseerde wereld. Vanuit al deze inspiratiebronnen, creëerde Coulibaly een voorstelling over mensen op drift, over het wat en het hoe van migraties en hun invloed op de maatschappij.

Vanuit een vorm verwant met een traditioneel ballet met verschillende bedrijven, creëert Serge Aimé Coulibaly verschillende momenten van grote emotionele impact.

Zo is er de man die tegen het natuurlijke verlopen van de tijd ingaat alsof de toekomst en de mensen op drift kunnen worden tegengehouden.

Zo is er de gemeenschap die enkel het overlevingsinstinct vertrouwt om de tocht te kunnen verderzetten.

Zo is er de vrouw die worstelt met haar vrouwelijkheid, bij wijze van strategie.

Er is de man die niet langer kan stappen en die door de omstaanders wordt aangemoedigd om weer recht te staan, een duidelijke verwijzing naar het epos van de gebrekkige Sundiata maar evengoed naar de beelden van de uitgeputte migranten.

Er is de verheerlijking van de sterkste.

Er is de man die is uitverkoren om zichzelf op te offeren voor een betere toekomst en op zee wordt gestuurd, een scène gebaseerd op een hedendaagse Afrikaanse traditie waarin vertrekkers die hun leven op zee zullen riskeren alvast hun begrafenisceremonie krijgen voor het geval ze nooit meer terugkeren naar hun gemeenschap.

Er is een grote mensenstroom als symbool van de eeuwenoude migraties en de individuen die erin worden meegesleurd en voortgestuwd. Er is de verering van een zwarte (vrouwelijke) leider.

Er is een huwelijk. Het leven gaat door, wat de omstandigheden ook zijn.

Er is een regendans tijdens een zandstorm. Om in bepaalde omstandigheden te overleven, is bijgeloof belangrijker dan een geloof in statistieken en cijfers.

Er is de steniging van een vreemde vrouw die zich niet wil aanpassen, haar bochel is een duidelijke verwijzing naar Sundiata's moeder Sogolon maar de scène verwijst ook naar wat “vreemdelingen” over de hele planeet de dag van vandaag nog overkomt: behandeld worden als menselijk afval gewoon omdat ze anders zijn of zich anders gedragen.

Er heerst een soort van algemene paniek om geen al te duidelijke reden sinds het welgekende concept van “terroristische aanval” zijn intrede heeft gedaan in onze maatschappijen.

Er is het grote gevecht tussen twee superhelden, een verwijzing naar de epische Slag bij Kirina

uiteraard maar wat is het verschil nog met de hedendaagse verkiezingsretoriek en -debatten? En er is het wezen dat daaruit voortkomt. Gevaarlijk? Mooi? Verleidelijk? Gewelddadig? Is hij de heraut van een betere toekomst? De aankondiger van het einde der tijden? Of is hij gewoon maar een mens die zijn leven op zijn eigen manier leidt/lijdt. En daartussen, daarvoor en daarna... is er de tocht. *De eindeloze tocht van de mensheid naar zijn bestemming*. Wat er ook gebeure.

Serge Aimé Coulibaly's *Kirina* vindt zijn oorsprong in 2015, in wat sindsdien "*de Europese Vluchtelingscrisis*" wordt genoemd en de berichtgeving en het politieke discours dat daaruit op gang is gebracht. Coulibaly was diep geraakt door de manier waarop die mensen en gemeenschappen werden beschouwd, afgeschilderd en gebrandmerkt eens ze hun thuisland hadden verlaten – alsof het mensen waren zonder een rijke culturele achtergrond, alsof ze niet afkomstig waren uit enkele van de oudste en meest geciviliseerde beschavingen van de wereld, alsof ze onopgeleid waren, geen menselijke waarde hadden. Het heeft hem een aantal jaren van verwerking en onderzoek gekost om zijn initiële woede om te zetten in een artistieke creatie.

Toen al deze zaken aan het gebeuren waren, was Coulibaly volop in het creatieproces van *GLOED*, een voorstelling met 50 oudere dansers. De dagelijkse toevloed van beelden van mensen op de vlucht en de realiteit van een grote groep dansers in de creatie, leidde tot de beslissing om "de tocht" te gebruiken als basis van de creatie en het fysieke onderzoek. Na een eerste test in een kleine lokale creatie met vooral amateurdansers, besloot Coulibaly dit choreografisch materiaal verder uit te werken op grotere schaal in *Kirina*. Met de migratie van de mensheid als centrale thema, zowel in het narratief als in de vorm.

Wat ook een grote invloed heeft gehad op de creatie van *Kirina*, is het essay van Felwine Sarr *Afrotopia* (2016) waarin hij de Afrikanen aanmoedigt om hun eigen visie te ontwikkelen omtrent de invulling van de politieke, economische, culturele, symbolische en milieu gerelateerde aspecten van hun maatschappij. In plaats van zich een toekomst te verbeelden binnen het opgedrongen keurslijf van de (neoliberale kapitalistische) ideologieën, moeten de gemeenschappen, volgens Sarr, reflecteren vanuit hun eigen culturele geschiedenis en hun plaats in de geglobaliseerde wereld ontwikkelen vertrekkende vanuit die lokale verbeelding. Volgens deze Senegalese econoom en academicus, kan Afrika de wereld een nieuw "*beschavingsproject*" bieden dat meer respect heeft voor mens en milieu, op voorwaarde dat Afrika door een "*diepgaande culturele revolutie wil gaan en de vernieuwing dat in haar schoot ontspruit, het levenslicht laat zien.*" "De dag van vandaag", zo zegt Sarr, "*zijn we vervuld van vele verhalen over de wereld, maar weinig verhalen zijn Afrikaans. Ze worden minder verteld en spreken minder tot de wereldwijde verbeelding.*"

Verrijkt door de lectuur van Sarrs boek en hun persoonlijk gesprekken sinds 2017, besluit Serge Aimé Coulibaly om een populair, gemythologiseerd West-Afrikaans verhaal te nemen als basis voor zijn creatie. *De slag bij Kirina* (C.1235) bleek een interessant vertrekpunt te zijn omdat het qua motieven en thema's nog steeds actueel en universeel is. Het verhaal van de strijd wordt herverteld in *het Epos van Sundiata*, afkomstig uit de orale traditie en over de generaties heen verteld door de griot dichters. Het wordt wijdverbreid beschouwd als het nationale epos van Mali.

Een tweede belangrijke reden waarom Coulibaly dit epos koos ter inspiratie van zijn nieuwe creatie, is onomwonden zijn initiële woede over het kortzichtige hedendaagse beeld dat bestaat van de migrant en zijn achtergrond en de gangbare vooroordelen over zijn culturele en intellectuele onderontwikkeling. Volgens het Epos van Sundiata, werd *het Handvest van Manden* of de grondwet van het Keizerrijk Mali, opgesteld na de Slag bij Kirina tijdens een vergadering van edellieden die waren bijeengeroepen om een nieuwe regering te vormen voor het nieuwgevestigd keizerrijk. Volgens de mondelinge overlevering van de griot dichters, bepaalde dit handvest de federatie van de Mandinga clans onder één regering, stipuleerde het de beleidslijnen en legde de wetten vast die door iedereen moesten worden nageleefd. Dit Afrikaanse handvest uit de 13de eeuw wordt door velen gezien als *een eerste versie van de verklaring van de mensenrechten*, lang voor de Europese versie die volgde op de Franse Revolutie zo'n 500 jaar later.

Coulibaly's keuze voor het Epos van Sundiata als basis voor zijn creatie leidde tot de samenwerking met componist Rokia Traoré. Wie anders dan deze hedendaagse Afrikaanse stem is meer geschikt om de intense energie van deze lange overlevering en de mogelijke verbanden met de hedendaagse realiteit te belichamen? Weinig artistieke carrières zijn terzelfdertijd zo vrij en zo verankerd in traditie. Men heeft Traoré meer dan eens uniek genoemd, post-traditioneel, mutant door het schijnbaar gemak waarmee ze zich begeeft op onbekende kruispunten, zich laat leiden door een samenkomen van toeval

en persoonlijke geschiedenis. Haar muziek was essentieel voor de creatie van dit nieuwe epos dat zijn oorsprong vindt in de oude tradities maar het uiteindelijk heeft over de wereld van vandaag.

Zoals gewoonlijk in de creaties van Coulibaly, geeft *Kirina* het publiek geen duidelijke antwoorden op de vragen die de voorstelling op tafel legt. De voorstelling nodigt uit tot reflectie en dialoog over de huidige geglobaliseerde maatschappij en de manieren waarop die omgaat met “de andere” en migraties. Om dat te bereiken, gebruikt de voorstelling de grootsheid van het West-Afrikaanse epos dat verhaalt over momenten van overleving, moed, deugd, heropstanding en heldhaftigheid en deelt deze menselijke waarden met de wereld.

Sara Vanderieck, dramaturge (2018)

Kirina

Serge Aimé Coulibaly, Rokia Traoré

Concept en choreografie

Serge Aimé Coulibaly

Compositie en muzikale leiding

Rokia Traoré

Libretto

Felwine Sarr

Van en met

Marion Alzieu, Ida Faho, Jean-Robert Koudogbo Kiki, Antonia Naouele, Adonis Nebie, Daisy Phillips / Giulia Cenni, Issa Sanou, Sayouba Sigué, Ahmed Soura

Tekst en vertolking

Ali 'Doueslik' Ouédraogo

Muzikanten

Aly Keita/Youssouf Keita (balafoon), Saidou Ilboudo (percussie), Mohamed Kanté (basgitaar), Yohann Le Ferrand (gitaar)

Zang

Naba Aminata Traoré, Marie Virginie Dembélé

Figuranten

40 lokale vrijwilligers

Dramaturgie

Sara Vanderieck

Assistent choreografie

Sayouba Sigué

Scenografie

Catherine Cosme

Kostuums

Salah Barka

Lichtontwerp

Nathalie Perrier

Video

Eve Martin

Videotechniek en stage manager

Matisse De Groote

Lichttechniek

Herman Coulibaly

Geluidstechniek

Ralph M'Fah-Traoré

Pre-productie leiding

Eline Vanfleteren

Productie leiding

Sandra Diris

Technische leiding

Thomas Verachtert

Artistiek advies

Thomas Prédour

Coördinatie Faso Danse Théâtre

Lies Martens

Productie

Faso Danse Théâtre, Ruhrtriennale

Coproductie

Festival de Marseille (FR), La Villette Paris (FR), les ballets C de la B (BE), Théâtre National Wallonie-Bruxelles (BE), Romaeuropa Festival (IT), Kampnagel Hamburg (DE), De Grote Post Oostende (BE), Kunstencentrum Vooruit Gent (BE), La Rose des Vents Villeneuve d'Ascq (FR), ExtraPôle Provence-Alpes-Côte d'Azur (FR)

Uitvoerend producent

les ballets C de la B (BE)

Distributie

Frans Brood Productions

Met dank aan

Ankata (Bobo Dioulasso, Burkina Faso), Fondation Passerelle (Bamako, Mali)

Met de steun van

Fédération Wallonie-Bruxelles, Wallonie-Bruxelles International en Taxshelter Belgium

Kirina

Serge Aimé Coulibaly, Rokia Traoré

Kirina is een poëtische vertelling over het ontstaan van een nieuwe wereld. Serge Aimé Coulibaly vertaalt de metaforen over de condition humaine uit het mythisch verhaal over slag bij Kirina naar een choreografie, waarmee hij tot reflectie uitnodigt. Terwijl hij deze geschiedenis uit het collectieve West-Afrikaanse geheugen ontvouwt, laat hij ons nadenken over bewegingen, het absurde, het gevoel van verlatenheid, de zoektocht naar betekenis, de belofte van nieuwe horizons.

Kirina was de plaats waar Sundiata Keita de legers van Soumaoro Kante versloeg en Mansa werd van Mali. Soumaoro Kante, koning van Sosso, regeerde al veel te lang met ijzeren hand over het onderdrukte Mandinka volk. Sundiata, zoon van Sogolon en geboren met een gebrek, beslist een einde te maken aan de heerschappij van de willekeur. Als hij uit ballingschap terugkeert van Mema, vormt hij een coalitie met de verschillende koninkrijken in Sibi en daagt hij Soumaoro Kanté uit. De ultieme slag vindt plaats op de vlakte van Kirina in 1235. Sundiata verwondt Soumaoro Kante met het hielspoor van een witte haan. Soumaoro Kante slaat op de vlucht en verdwijnt, opgejaagd door Sundiata Keita, in de bergen van Koulikoro. Dankzij deze zege wordt Sundiata Keita door de geallieerde koningen erkend als de Mansa van Mali. Het markeert het begin van het Malinese Keizerrijk dat verschillende eeuwen lang West-Afrika zal domineren. Deze mythische slag wordt bezongen door de griot dichters van de Mande. In moeilijke tijden herleeft ze in de dromen van het West-Afrikaanse volk, inspireert hen tot moed en herinnert er hen aan dat strijdvaardigheid op deze plek woonde en dat elke tegenslag kan overwonnen worden.

Kirina is een bloeiende en broeiende chaotische wereld, waarin zich een man ophoudt, half buffel, half mens, op zoek naar zijn vorm in een moeilijk begin. Van bij zijn prille ontstaan in de halfschaduw van zijn geboorteplek, zoekt hij adem en harmonie. Maar om zijn vormeloosheid af te kunnen werpen, zal hij een initiatieis moeten maken. Doelloosheid en angst zullen zijn reisgenoten zijn. Hij zal volkeren ontmoeten die door de wereldgeschiedenis in beweging zijn gebracht.

Trappelende stappen. De stappen van zovelen die zich een weg proberen te banen. De aritmische cadans van een massa die op gang komt. Een volk dat vertrekt, andere horizons tegemoet, voortgestuwd en voorbestemd naar oneindigheid.

Het bevolken van de wereld wordt eeuwig herschikt. De belofte van een vernieuwde ochtend. Het bloed dat over de aarde vloeit. De trek is zo oud als de mensheid zelf. Het moet leven in de harten van degenen die vertrekken, maar ook in diegenen die de wegen openen.

Sundiata is gebrekkig. Hij sleept zich voort op vier ledematen. Op zijn zevende kan hij nog altijd niet stappen. Zijn moeder Sogolon, tweede vrouw van de koning, is het voorwerp van spot bij de dames aan het hof. Ze noemen haar Kédjou, de lelijke, omwille van haar bult. Haar zoon sleept zich voort, terwijl die van de eerste echtgenote rent, springt en baobabbladeren gaat plukken voor zijn moeder. Sassouma Bérété, eerste echtgenote van koning Naré Maghan, hoopt dat haar zoon Dankaran Touman de koninklijke troon zal erven. Ook al hebben de helderzienden een grote toekomst voorspeld voor de gebrekkige zoon van Sogolon, met name redder van de Mandé. Als kind ontsnapt Sundiata aan het bloedbad dat de elf prinsesjes aanrichtten op bevel van Soumaoro Kante. Sundiata's gebrek was zijn redding. Hij zag er ongevaarlijk uit.

Op een ochtend, nadat ze vernederd werd door Sassouma Bérété aan wie ze had gevraagd baobabbladeren te plukken, reageert Sogolon zich af op haar zoon en noemt hun een nietsnut. Die dag besluit Sundiata dat hij zal stappen. "Moeder wil je baobabbladeren of de hele baobab?" Sogolon antwoordt: "ik wil de hele baobab." Sundiata vraagt aan Balla Fasseké, zijn gezel en griot dichter, om naar de smid van zijn vader te gaan en een zware ijzeren kruk te bestellen.

Met zijn stevige armen, plant Sundiata de ijzeren kruk verticaal neer en trekt zich eraan op. De kruk trekt krom onder de druk van zijn spieren. Hij vraagt om een andere, en nog een andere, zeven in totaal die allemaal buigen onder het gewicht en de kracht van zijn sterke armen. Balla Fasséké blijft hem aanmoedigen en roept de geest van zijn vader Naré Maghan aan. "Brul, leeuw, man met de twee namen, brul Mari-Diata, Sogolon-Diata, zodat de brousse weet dat ze een meester heeft." Sundiata hijst zich op voor de geest van zijn vader Naré Maghan en trekt zich los van de grond. Hij staat op en stapt.

Zijn eerste stappen zijn reuzenstappen. Hij gaat het woud in en sleurt een jonge baobab uit de grond en smijt hem voor de voeten van zijn moeder. “Moeder je kan zoveel baobabbladeren plukken als je wil en vanaf nu is het voor jouw deur dat de vrouwen van Niani zich zullen komen bevoorraden.”

Het gevoel van verlatenheid van de volkeren van de Mande vertaalt zich in een geestendans die diep vanuit de lichamen komt en de zwaartekracht uitdaagt. Het is onze wereld die rondzwerft op zoek naar betekenis/zingeving. Off beat ritmiek, gedesoriënteerde omwentelingen, daverende bevingen, woeste zeeën. De kwelling op drift, geen haven in zicht.

Het offer is als zaaigoed. Het leven snoeit zichzelf bij. Het snijdt in eigen vlees en zaait het beste van zichzelf om te herstellen. Om te groeien moet je van jezelf kunnen geven. Je kan het leven maar verder zetten als je bereid bent om hetgeen de dood uitblaast te laten uitgaan en je los te maken van alles wat op zich sterfelijk is.

Een strijd is een godsoordeel. Volkeren worden vanonder hun juk gehaald. Diepe demonen worden bestreden en verdreven. Sluimerende energieën worden opgewekt en nieuwe krachtvelden ontstaan. Met in het hart, de moed. De strijd aangaan. Niet opgeven, niet weglopen, niet verlammen.

An Gnewa, voorwaarts !!!

De meester van het woord spreekt de strijders toe. Ze moeten het onmogelijke onderscheiden van het buitengewone en dat tot een goed einde brengen. Zijn magistrale woorden vullen de harten van de toehoorders met moed. Ze zijn bedoeld voor de mannen en vrouwen van morgen. Wat zullen ze gedaan hebben met wat nu als een schaduw over hen heen hangt? De donkere wolken van de ontredde wereld, de xenofobie, de onmenselijkheid, de ongestuurde vrijheid, de verkillung van de harten, de verduistering. De blikken weggedraaid van de schoonheid. Verdoken onder een dikke sluier. Volkeren aanbidden hun demonen en die kijken terug zonder verpinken.

We moeten terug de vlakte op en de strijd hernemen.

En daar is plots de vreugde. Te lang ingehouden, verjaagd, onderdrukt. Ze barst los in pirouettes, handengeklap, hoera's, gejoel en duizend schitteringen.

De mars komt terug op gang. De lichamen krijgen het woord. De tocht vertrekt vanuit Ceuta en Meelilla, Agadez, Goa, Bagdad, Sevilla, Lissabon, Shanghai. Hij komt op dreef, vindt zijn adem en ritme. Hij hertekent de routes, verbreedt de ruimte, verlegt rivieren, irrigueert de vlaktes, herbegint de wereld. Hij vormt een lus, een cirkel, een spiraal. Een eeuwige beweging, onvermoeibaar drager van wat gisteren was en morgen komt.

En daar is de nieuwe morgen al.

Aan de monding, in het licht dat speelt in het kolkende water.

Felwine Sarr, 2018

Kirina

Serge Aimé Coulibaly, Rokia Traoré

Choreografie

Serge Aimé Coulibaly

Serge Aimé is een danser-choreograaf uit Burkina Faso. Hij werd geboren in Bobo Dioulasso. Sedert 2002 werkt hij in Europa en een beetje overal ter wereld. Zijn Afrikaanse cultuur is de bron van zijn inspiratie en met zijn kunst wil hij een krachtige hedendaagse dans maken die begint vanuit het gevoel maar die ook reflectie en hoop in zich draagt. De kracht van zijn expressiviteit maakt zijn werk universeel en begrijpbaar op alle continenten. Van bij de oprichting van zijn gezelschap Faso Danse Théâtre in 2002 heeft Serge Aimé rond complexe thema's gewerkt en geprobeerd een daadwerkelijke positieve impuls te geven aan de jongere generatie. Van bij de start van zijn carrière werd hij gevraagd op diverse Europese en Afrikaanse (festival)podia met zijn voorstellingen *Kalakuta Republiek* (2016), *Nuit Blanche à Ouagadougou* (2014), *Fadjiri* (2013), *Khokuma 7° Sud* (2011), *Babemba* (2008), *Solitude d'un Homme Intègre* (2007), *A Benguer* (2006), *Minimini* (2002). Door zijn open manier van kijken naar de wereld in al zijn diversiteit, zijn bevragende maar sterk opbouwende houding en vastberadenheid om vooruit te gaan, heeft Serge Aimé van in het begin van zijn carrière met verschillende kunstenaars en artiesten samen kunnen werken. Hij werkt regelmatig mee aan internationale creaties, zowel als performer als als choreograaf-danser. Hij heeft gewerkt met Moïse Touré (*La Maladie de la Mort*, 2015), met Marrukegu Company in Australië (*Cut the Sky*, 2014 en *Burning Daylight*, 2009), met Farid Berki (*Double Jeu*, 2013), met Kalpana Raghuraman (*I lost my English*, 2008) en met Sidi Larbi Cherkaoui (*Tempus Fugit*, 2004). Dat Serge Aimé's creatieve werk altijd in beweging blijft en gevoed wordt door nieuwsgierigheid en generositeit ontging ook verschillende grotere structuren niet die op hem een beroep deden om belangrijke evenementen te vieren. Hij choreografeerde ook stukken met amateurdansers vanuit zijn behoefte om te delen en zich als medeburger in te zetten. Zijn nood en talent om zijn kunstenaarschap te delen en over te brengen groeide al vanuit zijn artistieke opleiding in Burkina Faso, bij het gezelschap FEEREN onder leiding van Amadou Bourou en bij zijn passage in het Centre National Chorégraphique van Nantes onder leiding van Claude Brumachon. Hij streeft naar de ontwikkeling van originele creativiteit en stimuleert dansers en choreografen in zijn masterclasses om zich te bevragen over hun verantwoordelijkheid als artiest, over de kracht van een eigen niet vrijblijvende bewegingstaal en hun maatschappelijke positionering. Omdat hij, vanuit zijn eigen artistieke visie en engagement, ook concreet een plek wou om te experimenteren en reflecteren, richtte hij Ankata op in Bobo Dioulasso (Burkina Faso), een ruimte bedoeld als een internationaal laboratorium voor onderzoek en productie van podiumkunsten. Ankata staat open voor iedereen en is een kruispunt geworden tussen verschillende continenten, verschillende disciplines, verschillende soorten mensen die samen een nieuwe morgen proberen uit te vinden.

Compositie en muzikale leiding

Rokia Traoré

Er zijn maar weinig artistieke carrières die tegelijkertijd zo vrij en zo diepgeworteld zijn als die van de Malinese zangeres Rokia Traoré. Inderdaad, er wordt vaak van haar gezegd dat ze uniek is, post-traditioneel, mutant omdat ze absoluut niet bang is van onbekende kruispunten, onvoorspelbare en toch door haar persoonlijke geschiedenis getekende samenvloeiingen. Rokia is een echt Malinese vocal in kracht en timbre, voluit folk in ingehoudenheid en precisie en rock'n roll met haar voorkeur voor ontmoetingen, voor het turbulente, het schokkende. Wat heeft haar voor altijd bepaald? Aux armes et caetera van Serge Gainsbourg dat haar vader elke ochtend heel luid opzette maar ook een 33-toerenplaat van Ella Fitzgerald, de albums van Joan Baez, Tracy Chapman, Mark Knopfler, maar evengoed Ali Farka Touré of de cassettes van de griot dichters toen haar Malinese vrienden later in Bamako enkel naar rap luisterden. Rokia Traoré mag dan wel beschouwd worden als een icoon van de wereldmuziek, gevierd voor de elegantie van een muziek die de cultuur zonder grenzen van een nieuw tijdperk incarneert, ze is ook door de uitzonderlijke paden die ze bewandelt – een voorstelling geschreven met Toni Morrison in een regie van Peter Sellars over de overlevering van de griotten hoewel ze niet tot hun caste behoort - het symbool van een Mali in beweging. Op het Festival d'Avignon 2017, ging de zangeres een nieuwe uitdaging aan, zowel op het vlak van haar cultuur als van haar carrière als zangeres: Dream Mandé – Djata.

Libretto

Felwine Sarr

« Afrika hoeft niemand in te halen. Het hoeft de voorgeschreven paden niet te volgen, maar beslist zijn eigen zelfgekozen weg gaan ». Deze woorden vatten de radicale zienswijze van Felwine Sarr samen. Volgens deze Senegalese econoom en academicus kan Afrika een nieuw "beschavingsmodel" bieden met meer respect voor mens en milieu, op voorwaarde dat het een diepgaande culturele revolutie ondergaat en het levenslicht geeft aan de vernieuwing die het in zich draagt.

Zijn laatste werk, *Afrotopia*, vond van bij zijn publicatie in 2016 grote internationale weerklank. De auteur fileert in het boek de "Westerse ontwikkelingsmythe" en verdedigt een "daadkrachtige utopie die binnen de Afrikaanse werkelijkheid de immense vlaktes van mogelijkheden blootlegt en vruchtbaar maakt." Hij geeft aan de Afrikaanse intellectuelen, denkers en artiesten de centrale verantwoordelijkheid om dit project tot een goed einde te brengen.

Tekst en vertolking

Ali 'Doueslik' Ouédraogo

Ali Ouédraogo is een schrijver, slammer en acteur, geboren in 1984 in Abidjan, Ivoorkust. Hij begint zijn artiestencarrière in 2002 in het theater in Burkina Faso. Tijdens zijn studieloopbaan, werkt hij mee aan verschillende voorstellingen als acteur en volgt schrijf- en acteer opleidingen als auteur en acteur. Nadat hij een universitair diploma heeft behaald in zonnetechnologie in 2008, besluit hij volledig te gaan voor een artistieke carrière en volgt hij schrijfworkshops bij auteurs en regisseurs zoals Aristide Tarnagda, Moïse Touré en neemt deel aan het Laboratoire ELAN des Récréâtrales, een festival waar hij *Les sans...* maakt in november 2016.

Hij is ook de auteur van de bewerking van "De Kleine Prins" van Saint Exupéry voor het straattheater Nabila en hij speelt ook zelf de rol.

Hij is een van de finalisten in les Jeux de la Francophonie Nice 2013.

Dans

Marion Alzieu

Marion Alzieu werd in 1987 geboren in Frankrijk. Al op heel jonge leeftijd raakte ze gepassioneerd door alle mogelijke vormen van dans. Ze begint met hiphop, klassiek en modern ballet. Later ontdekt ze hedendaagse dans bij Peter Mika, Olga Cobos en Luc Jacobs. Van 2008 tot 2010 volgt ze de professionele opleiding Coline in Istres waar ze in contact komt met meerdere gastchoreografen en het repertoire danst van Emanuel Gat, Lisi Estaras, Shlomi Tuizer, Mathilde Monnier, Salia Sanou, e.a. Na haar opleiding vervoegt ze de gezelschappen van Emanuel Gat en van Jasmin Vardimon in Londen en werkt ze in het Royal Opera House. Nieuwsgierig en leergierig als ze is, geeft ze een vervolg aan haar professionele opleiding door te gaan studeren aan het CDC la Termitière (Burkina Faso) en ontmoet er verschillende Afrikaanse choreografen. Als ze terugkeert naar Frankrijk, vervoegt ze het gezelschap "Mouvements Perpétuels" onder leiding van Salia Sanou. Ze danst er in meerdere stukken en werkt er als Salia's assistente bij verschillende creaties voor kinderen en amateurdansers. Sedert 2012 werkt ze ook in de gezelschappen van Hervé Chaussard (Cie The Will Corporation), Amala Dianor (Kaplan) en Serge Aimé Coulibaly (Cie Faso Danse Theatre). Naast haar statuut als performer, zoekt ze ook haar weg als choreograaf. In 2013 creëert ze het duet *En terre d'attente* voor het Festival OïDF (Burkina Faso) onder leiding van Irène Tassembedo. In 2014, creëert ze de solo *Ceci n'est pas une femme blanche* en richt ze tegelijkertijd haar eigen gezelschap op: MA.

Ida Faho

Ida Faho is in 1990 geboren in Burkina Faso en in 2003, op heel jonge leeftijd begon ze aan een opleiding in de podiumkunsten. Eerst studeerde ze theater en nadien dans en in 2009 werd ze toegelaten in de dansschool EDIT. Ze danst regelmatig in het gezelschap Tassembedo terwijl ze ook haar eigen projecten ontwikkelt en zich verder vormt bij andere choreografen, in Afrika, aan de Ecole des Sables en in Europa, aan le Pavillon Noir van Angelin Preljocaj. Haar dans draagt de vruchten van al die ontmoetingen en Ida slaagt erin een krachtige bewegingstaal te verenigen met een elektrische présence die zachtheid, gratie en sensualiteit uitstraalt.

Jean-Robert Koudogbo Kiki

Jean-Robert Koudogbo Kiki, alias Robbi, werd in 1986 geboren in Burkina Faso. In 2005 ontmoet hij danser choreograaf Lebeau Boumpouto die hem zal 'besmetten' met de passie voor hedendaagse

dans. Hij wordt gevormd door Eloi Bama, alias Gahé, van het gezelschap Teguerer en door Michel Neya, oprichter van de groep Génération 2000. Hij danst in Nassongo, een musical die toert in Frankrijk en Luxemburg (2008), en in *Entre chiens et loups* (Montpellier Danse 2010). In 2010 doet hij mee aan het project *Je Danse Donc je Suis*. Hij doet de opener en de afsluiter van FESPACO in 2009, 2011 en 2013 bij de choreografen Irène Tassembedo, Salia Sanou en Seydou Boro. In 2014 speelt hij in het stuk *Tichèlbè aires de jeux* met Kettly Noel op het festival van Niger.

Antonia Naouele

Antonia Naouele is een jonge danseres en performer uit Kameroen die zich eerste bekwaamde in traditionele dans en zich daarna specialiseerde in urban en Afro-urban dance. Vanaf 2011 volgt ze hedendaagse dans bij het gezelschap Abbé Simon, de choreografen Salia Sanou, Michel Ndjongui, Merlin Nyankam, Serge Aimé Coulibaly, Aida C.Diaz, Farid Berki en leert ze stepping bij het gezelschap SOUL STEP (USA). Tegelijkertijd is ze danseres en performer bij de hiphop dansgroep FLOOR ART CREW, bij het gezelschap SOLDIERS X en in de voorstelling *Awine* van Hyancinthe TOBIO. Met deze voorstellingen toert ze heel Afrika rond.

Adonis Nébié

Adonis werd geboren in Burkina Faso waar hij de reputatie heeft een energiek, snel en behendig danser te zijn. Hij speelde de hoofdrol in de stukken van de beroemde dramaturg Soleymane Porgo tot deze laatste in 2006 om het leven kwam.

Bij choreografe Irène Tassembedo wordt hij opgeleid, vanaf 2004 is hij lid is van haar gezelschap en danst hij in *Souffles*, *Carmen*, *Sacre du tempo* en *Allah Garibou*.

Hij heeft gestaan op de belangrijkste Europese en Afrikaanse festivals en werkt samen of traint met choreografen zoals Salia Sanou, Seydou Boro, Vincent Montsoe, Opiyo Okach, Gregory Makoma, Wim Vandekeybus, Nora Chipaumire, Patrick Acogny en Germaine Acogny.

Sedert 2011 werkt hij samen met Serge Aimé Coulibaly, Vera Sander, Nathalie Veuillet en Kalpana Raghuraman. Hij richt het gezelschap Teguerer Danse op aan de zijde van Sigue Sabyouba en Kafando Indrissa. In 2012 creëert hij de solo *Looser* in El Graner in Barcelona. Datzelfde jaar stelt hij in Lyon, *Me-tisser*, voor in samenwerking met Cie Eolo. In 2013 maakt hij *Le Ballet Démocratique*, een duet met de Congolese danseres Fanny Mabondzo. In 2014 presenteert hij een andere solo, *Spirits*, op het festival Urban Arts

Daisy Phillips

Daisy werd geboren in Oakland, Californië en studeerde dans in Berkeley, San Francisco, Londen en Genève waar ze ook lid was van het Ballet Junior. Ze begon haar professionele carrière bij het Ballet du Grand Théâtre de Genève en ging dan terug naar San Francisco om er te werken met Erika Tsimbrowsky in een multidisciplinaire improvisatiegroep. In 2007 start de samenwerking met Sidi Larbi Cherkaoui (*Origine*, *Faun*, *Das Rheingold et 4D*). Ze vertenwoordt hem vaak als repetitor en coach. In 2011-2012 gaat ze bij Alain Platel (les ballets C de la B) voor de creatie C(H)OEURS. Datzelfde seizoen richt ze mee het bewegingstheatercollectief IfHuman op, op dit ogenblik geassocieerd artiest in de Hallen van Schaarbeek, Brussel. Bij IfHuman, werkt ze mee aan de voorstellingen *Fear & Desire*, *Ne Parlez Pas d'Amour* en *Yes No Maybe*. Later in 2012 is ze gastartiest bij het Nationaal Ballet van Noorwegen. In 2013 creëert Quan Bui Ngoc (les ballets C de la B) de solo *Kasane no Irome* voor haar en in 2014 doet ze mee aan zijn groepscreatie *Untold*. Nog in 2013-2014 werkt ze aan de creatie van Wulong – een dans-en muziekstuk voor jonge kinderen onder leiding van Iris Bouche op kortfilms over dans. In 2014 begint ze te werken bij Constanza Macras/Dorky Park in Berlijn, in producties *Berlin Elsewhere* en *Open for Everything*, *The Ghosts* en *The Pose*. In de loop van het voorjaar van 2016 is ze lid van de Göteborgs Operan Danskompani in Zweden, op uitnodiging van directeur Adolphe Binder. Ze werkt op vaste basis samen met opera-en theaterdirectrice Cecilia Ligorio, als choreografe en danseres voor producties in Valencia, Puglia en New York.

Giulia Cenni

Giulia werd op vijfjarige leeftijd naar de dansles gestuurd door haar moeder die genoeg had van de gebroken potten en vazen in huis. Na twee maanden hield het meisje de wekelijkse lessen voor bekeken, omdat ze het veel fijner vond om in haar eigen kamer te dansen. Op haar twaalfde nam ze opnieuw het idee om op dansschool te gaan in overweging. Op haar achttiende kreeg ze een beurs van het Balletto di Toscana en bracht vervolgens twee jaar door in het trainingsprogramma en als lid van het Antitesi Junior Ensemble. In 2013 begon ze te werken bij het Cie Twain physical dance theatre. Na haar intensieve balletgerichte opleiding was dit eerst een schok maar het zou al snel een bijzondere en verrijkende ervaring worden. Ze werkte mee aan verschillende producties, waaronder: *Lei e Tancredi*, *Romanza_Trittico dell'intimità*, *Elettra_Trilogia di un'attesa*, *Juliette* (work in progress). In 2014 sloot ze zich aan bij de Wee dance company, gevestigd in het Gerhart Hauptmann theater van

Goerlitz (Duitsland). Door het werk met de Israëlische choreograaf Dan Pelleg, ontdekte ze nieuwe grenzen en bewegingskwaliteiten. De ervaringen van dansen in een podium van water, hangen aan doeken en rollen op draaiende platformen stelden haar moed zeker op de proef. In 2015 werd ze toegelaten tot het Duitse gezelschap Ballet Theater Pforzheim, geleid door Guido Markowitz. Haar samenwerkingen met inspirerende artiesten als Anton Lachky, Elio Gervais en Edoardo Novelli hebben haar doen groeien als persoon en als mens. Giulia is een nieuwsgierige en geëngageerde onderzoeker, beoefent verschillende disciplines als yoga en krijgskunst. Toegewijd aan haar lichaam als een tempel, neemt ze iedere gelegenheid tot ontdekking als een zegen.

Issa Sanou

Issa is een danser bij de Herve Koubi Cie, en choreograaf en artistiek leider van de Sanou Ka Sanu Cie. Hij werd in 1989 geboren in Bobo-Dioulasso (Burkina Faso) en woont in Brive La Gillarde in Frankrijk. Hij is niet alleen danser, choreograaf en acrobaat maar ook acteur en dichter. Issa kreeg de smaak te pakken voor de scène in 2005 in de middelbare school bij de dans- en theatergezelschappen van het Centrum Siraba. Met zijn autodidactisch acrobatisch talent, staat hij in 2010 op het punt naar de Ecole Nationale Supérieure des Arts du Cirque in Chalons-en-Champagne te gaan als hij beslist om toch zijn engagement naar het gezelschap Hervé Koubi Cie na te komen. Issa heeft gewerkt bij het gezelschap Wolo Wolo (tweede prijs in de Nationale Week van de Bobo Cultuur 2008). Van 2008 en 2010 is hij performer bij het gezelschap l'Étincelle. In 2010 is hij performer in de voorstelling *Entre Chiens et Loups* – een choreografie van Ann-Marie Porras (EPSE Danse en van Salia Sanou (CDC – La Termitière). Sedert 2010 werkt Issa als artiest choreograaf in Herve Koubi Cie en richt zijn gezelschap Samou Ka Sanu op in 2013. Hij won de eerste prijs in de concours chorégraphique “Simply The Best” in 2015 en de eerste prijs in het Salon International de la littérature orale et du livre.

Sayouba Sigué

Nadat hij zijn kindertijd doorbrengt in Abidjan (Ivoorkust), keert Sigué Sayouba terug naar Burkina voor de middelbare school en mengt hij zich in het culturele en artistieke milieu van Ouagadougou. Hij bekwaamt zich in traditionele en moderne dans. Hij wordt in 2001 ontdekt door de jonge Burkinese choreograaf Souleymane Porgo, vervoegt diens gezelschap Téguéner en wordt er ingewijd in de hedendaagse dans en hedendaagse afro. Hij geniet in die periode ook van bijkomende opleidingen van andere choreografen, van verschillende stijlen en origine. Op die manier wordt dans van een simpel tijdverdrijf langzaam maar zeker een passie waar hij nu ook zijn beroep wil van maken. Hij heeft deelgenomen aan verschillende creaties met grote namen in Afrika zoals Irène Tassembédo (in *Souffles*, *Carmen Falinga Awa* en *Le sacre du tempo*), Serge Aimé Coulibaly (in *A Benguer*, *Babemba*, *Nuit blanche à Ouagadougou* en *Kalakuta République*) en Kathrin Wehlisch (*Schiff der Traüme*). Vandaag leeft hij in Lyon (Frankrijk) en heeft hij een eigen gezelschap.

Ahmed Soura

Ahmed Soura werd geboren in Banfora, Burkina Faso is danser (breakdance en pop) en acrobaat als autodidact tot zijn twintigste. Dan volgt hij zijn opleiding aan het Institut National de Formation Artistique et Culturelle in Burkina Faso en in het Centre Chorégraphique National van Montpellier tussen 2003 en 2007. Daarna gaat Ahmed voor vijf jaar bij het gezelschap van Irène Tassembédo met tournees in Afrika en Europa. In 2010 danst en speelt Ahmed in de opera *Via Intolleranza II* van Christoph Schlingensief (Eerste prijs voor de regie op het Theater Treffen in Berlijn). In 2012 vervoegt hij het operaballet Deutsche Oper Berlin met *Verdi Requiem*, *Die Liebe zu den drei Orangen* en *Das Mädchen mit den Schwefelhölzern*. In augustus 2013 gaat Ahmed bij het gezelschap Christoph Winkler voor *Das Wahre Gesicht ein Stück über den Kapitalismus* en wint de prijs FAUST 2014. In de loop van 2014 werkt hij samen met het Zwitserse gezelschap Pink Mama Théâtre.

Tegelijkertijd richt hij in Burkina Faso KORO/Compagnie Ahmed Soura op om er zijn eigen choreografisch schriftuur te ontwikkelen en hij maakt veelgesmaakte solo's zoals *Rien ne m'appartient*, *Écrasement 100Sens*, *En opposition avec moi* (Derde prijs voor dans op het Internationale Tanz-Theater Festival – Stuttgart 2011), 166 (Tweede prijs Need to Dance 2013). Hij leidt regelmatig stage hedendaagse dans en traditionele dans van Burkina Faso in Duitsland, Frankrijk, Zwitserland, Brazilië...

Muzikanten

Aly Keita (balafoon)

Aly Keita komt uit een muzikaal nest en groeide op omgeven door traditionele instrumenten zoals de djembé en de kora. Zijn favoriete instrument is echter de balafoon die hij op jonge leeftijd al met zijn eigen handen bouwt. Hij werkt samen met tal van internationale artiesten met diverse achtergronden: hij speelde met Omar Sosa, Rhoda Scott, Etienne M'Bappé, Paolo Fresu, Paco Séry, Trilok Gurtu, Linley

Marthe, Joe Zawinul, Tiken Jah Fakoly, Amadou & Mariam... In november 2008 vormt Aly Keita een kwintet met Dobet Gnahoré (vocals), Boris Tchango (percussie), Clive Govinden (bas) en Pierre Vaiana (saxofoon) om de nummers van zijn eerste solo album “Akwaba Iniséne” in te spelen.

Youssouf Keita (balafoon)

Youssouf Keita is een griot, balafoonspeler en lid van de groep “Super Zamaza”. De balafoon is zijn passie. Hij bouwt de instrumenten zelf en geeft balafoonles. Hij wil het instrument heropwaarderen en bekend maken in zijn natuurlijke staat.

Saidou Ilboudo (slagwerk)

Mohamed Kanté (basgitaar)

Mohamed Kanté komt uit een grote Malinese familie van griotten. Hij leerde muziek van zijn vader Sekou Kanté die bas speelt in de groep van Toumani Diabaté en werkt met Djélimadi Tounkara. Aan het Conservatoire des Arts multimédia in Bamako, volgt Mohamed Kanté gitaar en ook n’goni en bas. Met zijn groep de Soumaora band wil hij graag zijn eigen composities brengen als zanger en gitarist.

Yohann Le Ferrand (gitaar)

De autodidact Yohann Le Ferrand schuimde de Bretoense podia af als gitarist in verschillende groepen van traditionele muziek tot hij besloot nieuwe horizonten te verkennen en meer bijzonder, Afro-Amerikaanse. De smaak kreeg hij te pakken tijdens zijn jazz opleiding bij Manu Gaultier, Christophe Laurenceau en Jean-Philippe Lavergne. Hij maakt ook composities en arrangementen voor voorstellingen en reisde hiervoor de wereld rond. Zijn bezoek aan Mali in 2012 is een beslissend moment voor hem. Hij vindt er een muzikale inspiratiebron die voor hem onuitputtelijk is.

Zang

Naba Aminata Traoré

Naba Traoré is een Malinese zangeres, studente van Massambou Wélé en Rokia Traoré. Nadat ze eerst experimenteert met hiphop, sluit ze in 2009 aan bij de gloednieuwe Fondation Passerelle in Bamako. De voorstellingen *Roots 1 en 2*, gevolgd door *Desdemonda* en in 2017-2018 *Bamanan Djourou* brengen haar als zangeres op de grootste internationale podia. Naba Traoré maakt ook haar eigen composities die ze in 2012 samenbrengt in haar eerste album “Dounia”. Ze is erg geëngageerd in de strijd tegen geweld binnen het huwelijk en voert hiervoor meerdere acties zoals clips en concerten om de mensen te sensibiliseren.

Marie Virginie Dembélé

Virginie Dembélé is een Malinese zangeres afkomstig uit het land van de Bwa. Ze heeft samengewerkt met meerdere grote Malinese artiesten: Rokia Traoré, Toumani Diabaté, Salif Keita, Koko Dembélé. Ze was de laureate in de wedstrijd “Talent” georganiseerd door de Fondation Koré de Segou. In de Fondation Passerelle, opgericht in 2009 door Rokia Traoré met de bedoeling artistieke creatie te steunen, ontwikkelt ze haar talenten en eigen stijl, geworteld in traditie maar tegelijkertijd ook heel eigentijds.

Dramaturgie

Sara Vanderieck

Sara Vanderieck (1978) behaalt haar diploma theaterregie aan het RITCS in Brussel.

In 2006 vervoegt ze ballets C de la B, eerst als productiemanager voor *VSPRS, pitié!* (Alain Platel) en *Patchagonia* (Lisi Estaras) later als artistiek assistent voor Alain Platel bij de creaties *Out of Context – for Pina* en *C(H)OEURS* en voor Lisi Estaras bij *Dans Dans* en *Leche*.

In 2012 verlaat ze les ballets C de la B om aan de slag te gaan in de artistieke leiding van De Grote Post, een gloednieuw cultuurcentrum in Oostende.

Tegelijk werkt ze vanaf dan als freelance dramaturg aan verschillende danscreaties. Ze slaat de handen in elkaar met Claron McFadden/Muziektheater Transparant (*Lilith*, 2012), Serge Aimé Coulibaly/FASO DANSE THÉÂTRE (*Fadjiri*, 2013; *Nuit Blanche à Ouagadougou*, 2014; *GLOED*, 2015; Kalakuta Republiek, 2016; *Kirina*, 2018), Bárá Sigfúsdóttir (*The Lover*, 2015 *Tide*, 2016; *being*, 2017) Ayelen Parolin en Lisi Estaras (*La Esclava*, 2015), Platform K/les ballets C de la B/Lisi Estaras (*Monkey Mind*, 2016) en Naïf Productions (*La Mécanique des ombres*, 2016; *des gestes blancs*, 2017-2018 ; *la chair a ses raisons*,

2018)

In 2017 voegt ze een nieuwe laag toe aan haar werk. Samen met kunstenaars Lisi Estaras, Kristien De Proost en Mirko Banovic, creëert Vanderieck *When I look at a Strawberry, I think of a Tongue*. een multidisciplinaire collectieve performance.

Decorontwerp

Catherine Cosme

Met haar diploma decorontwerp aan de Brusselse école de Cambre op zak, begint Catherine Cosme aan haar carrière in de filmwereld als artistiek directeur en hoofd decoratie. Ze werkt onder andere aan *Noces* en *Le monde nous appartient* van regisseur Stephan Streker, de TV serie *La Trêve*, van Matthieu Donck en *le Cri du Homard* van Nicolas Guiot die de César voor beste kortfilm won in 2013. In het theater is ze decorontwerpster en decoratrice, ook wel costumière en werkt ze samen met Serge Aimé Coulibaly, Maïa Sandoz, Thierry Debroux...

Al vrij snel, door observatie van de verhoudingen tussen acteurs en regisseur, voelt ze de uitdaging om parallel een tweede talent te ontwikkelen: scenarioschrijver en regisseur. Ze maakt haar eerste langspeelfilm "Les amoureuses" in 2015.

Kostuumontwerp

Salah Barka

Salah Barka komt uit een gezin met negen kinderen. Mode maakte deel uit van zijn dagelijks leven. Op 15-jarige leeftijd begint hij te werken als mannequin en na jaren in het vak, besluit hij zich toe te leggen op styling en kostuumontwerp voor film, theater en dans. Als gepassioneerd autodidact, opent hij zijn eigen atelier. Sedert 2012 heeft hij 12 collecties uitgebracht onder de merknaam Oshy. Zijn werk is een reis tussen de Tunesische tradities en de hedendaagse maatschappij. Hij won de 'fil d'argent' op het FIMA 2009.

Lichtontwerp

Nathalie Perrier

Nadat ze haar hogeschooldiploma behaalt aan de ENSATT (Ecole Nationale Supérieure des Arts et Techniques du Théâtre), vervolgt Nathalie Perrier haar opleiding met een onderzoek getiteld *l'Ombre dans l'espace scénographié*, onder leiding van Anne Surgers, in het kader van een DEA aan het Institut d'Etudes Théâtrales aan de Sorbonne. Daarna wordt ze uitgenodigd voor een residentie in de Villa Medici in Rome.

Ze werkt zowel voor theater als voor opera, in Frankrijk en daarbuiten, met verschillende regisseurs (Pierre Audi, Yves Beaunesne, Marcel Bozonnet, Rober Carsen, Hans Peter Cloos, Sylvain Creuzevault, Laurent Delvert, Waut Koeken, Sophie Loucachevsky, Adrian Noble, Oliver Py, Adolph Shapiro, Deborah Warner...) en vergezelt verschillende barokensembles (Amarillis, Rosasolis, Ausonia, les Lunaisiens, les Ombres).

Recent heeft ze het lichtontwerp gedaan voor:

Agatha, regie Hans Peter Cloos, Café de la Danse, Paris

Il faut qu'une porte soit ouverte ou fermée, regie Laurent Delvert, Comédie Française

La Vie Parisienne, regie Waut Koeken, Opéra de Lausanne en Opéra National du Rhin

La Princesse de Trébizonde, regie Waut Koeken, Opéra de Limoges

The Tempest, ensemble *les Ombres*, Opéra National de Montpellier

Angelus Novus, regie Sylvain Creuzevault, Théâtre National de La Colline

Le Capital et son Singe, regie Sylvain Creuzevault, Théâtre National de La Colline

Step In, choreografie Olivier Collin, Opéra National de Montpellier

Parallel met haar werk als lichtontwerpster en onder de welwillende invloed van beeldend kunstenaar Christian Boltanski – ze ontwierpen samen het licht van *Limbes* (Théâtre du Châtelet, Parijs, 2006) en het licht van *Gute Nacht* (Nuits Blanches, Parijs, 2008) – creëerde ze efemere lichtinstallaties zoals *Ciel* en *Demeure*. Voor Serge Aimé ontwierp ze in 2013 het licht voor *Fadjiri*.

Video-ontwerp

Eve Martin

Sedert 2006 is Eve Martin actief in verschillende domeinen van de videokunst, film en televisie. In eerste instantie is ze regisseur van haar eigen werk. Ze maakt haar eigen kortfilms *Le livre de lila* (2008), *Terra Sola* (2012), *Forêt noire* (2014) en ontwikkelt de video-installatie *Invisibles* voor het parcours van Bergen 2015. In samenspraak creëert ze video-installaties voor podiumvoorstellingen van Serge Aimé Coulibaly (*Fadjiri* (2013) et *Kalakuta Republik*), Armel Roussel (*Ondine*), Thierry Debroux (*La poupée titanic*, *Les Misérables*, *L'Odysee*, *Les 3 mousquetaires*) en Sybille Wilson (*Le maître des illusions*). Ze regisseert ook verschillende muziekvideo's en video-installaties voor Two Star Hotel, Piano club, My little cheap dictaphone, Hollywood Porn stars, deltron 3030, Yannick Frank, Maax en The summer rebellion.

Naast haar persoonlijk artistiek werk, is ze werkzaam in de audiovisuele wereld als regie-assistente en casting directeur. Sedert 2011 wordt ze ook vaak gevraagd als hoofd decoratie en decorontwerp voor verschillende publiciteitsvideo's, kortfilms en langspeelfilms en televisieseries. Ze werkt onder andere voor producties van Micha Wald, Bouli Lanners, Delphine Noels, Patrice Toye, Virginie Gourmel, Joachim Lafosse, Fien Troch, Eric Lavaine, Stéphan Kazadjan, Remi Bezançon, Michel Gondry, Brice Cauvin, François Xavier, Benoit Mariage, Tom Darmstaedter, Mathieu Donck en Eric Valette.

Contact

Touring

Frans Brood Productions

Gie Baguet & Tine Scharlaken

tel. : +32 9 234 12 12

info@fransbrood.com

www.fransbrood.com

Faso Danse Theatre

Gabrielle Petitstraat 4/9, B – 1080 Brussel-Molenbeek

tel. +32 494 512 676 (Lies Martens, zakelijke leiding)

tel. +32 478 38 77 34 (Sandra Diris, productie en communicatie)

info@fasodansetheatre.com

www.fasodansetheatre.com